

[Helen Beim]

fordersfrit, og at formålet med beslutningsforslaget er, at man vil komme det enorme ressourcespil til livs, som foregår dag ud og dag ind. Der er foretaget beregninger, som viser, at den samlede ressource, der anvendes her i landet til dette formål, er 1,4 mia. kr. Det er gevaldigt mange penge, og omregnet for den enkelte svarer det jo til omkring 600 kr. pr. husstand om året eller i gennemsnit næsten et par kroner om dagen.

Enhver kan se, at der må nogle initiativer til for at begrænse dette enorme ressourcespild, og vi er derfor i Socialdemokratiet godt tilfredse med, at man med dette forslag nu tager hul på en grundig og omfattende diskussion af, hvordan man kan udarbejde en lovgivning.

Der er en detalje i beslutningsforslaget, som jeg har lyst til at omtale lidt mere grundigt. I beslutningsforslaget er det særskilt nævnt, at man for lokalavisernes vedkommende måske skal finde nogle særlige ordninger. Jeg er overbevist om, at når der er få lokalaviser i et område, så er lokalavisen et meget værdifuldt supplement og bidrag til den debat, som naturligvis må foregå i det pågældende område, men når man som jeg modtager seks omfangsrige lokalaviser om ugen, så kan man vel sige sig selv, at det næsten er blevet for voldsomt.

Det er undertiden blevet fremhævet i debatten, at det stort set er umuligt at lave lovgivning inden for området. Det håber jeg så sandelig ikke er rigtigt, men det er sikkert, at man skal begynde et sted, og derfor hilser vi fra Socialdemokratiets side dette initiativ velkommen. Vi går ikke rundt og forestiller os, at det er umiddelbart nemt at udarbejde denne lovgivning, men lad os nu se, om vi ikke i fællesskab ved et grundigt udvalgsarbejde kan få lagt nogle hovedretningslinjer for den kommende lov på området.

At befolkningen vil se det som en meget nyttig lovgivning, derom er jeg ikke spor i tvivl, og derfor vil jeg slutte af med at sige, at vi fra Socialdemokratiets side vil medvirke i udvalgsarbejdet på en sådan måde, at lovgivningen kan starte jo før, jo bedre.

Sterup (KF):

Der er ikke tvivl om, at det – som andre også har været inde på – er en væsentlig problemstilling, Kristeligt Folkeparti beskæftiger sig med i dette beslutningsforslag. Det er klart, at den

overvældende mængde af reklametryksager er et irritationsmoment for mange i det daglige, når man knap nok kan få hoveddøren op for alt det, der ligger inde bag brevsprækken. Dertil kommer så – det er måske ikke det, der først og fremmest irriterer folk i det daglige – det mere overordnede ressourcespild ved de kæmpe-mæssige papirmængder, som også er påpeget. Det sidste er nu noget af en stor opgave at påtage sig, hvis man vil begrænse overforbrug af papir i samfundet; men ét sted skal man jo starte, og så kan man selvfølgelig godt starte her, hvis det ellers kan lade sig gøre at finde en ordning, der kan praktiseres.

Kristeligt Folkeparti forsøger i beslutningsforslaget at løse problemet. Når man prøver at løse sådan et problem, ender det jo ofte med, at løsningen bliver en lille smule formynderisk og måske også en lille smule bureaukratisk, og det synes jeg også er sket for Kristeligt Folkeparti, selv om jeg er overbevist om, at hensigten har været god nok, og stadig væk også synes, at vi skal arbejde med dette. Det er også Det Konservative Folkepartis opfattelse.

Nu var hr. Glønborg oppe med en kort bemærkning og efterlyste nogle konkrete eksempler, og det er selvfølgelig en vurderingssag. Det er ikke mig, der skal svare på det, men jeg havde skrevet det op som et punkt i det, jeg ville sige om det bureaukratiske. Der står godt nok 3–4 gange i forslaget, at det er nemt at administrere, men jeg synes ikke, det virker helt overbevisende; der er nogle sondringer også i forslaget. Det karakteriserer jo dette beslutningsforslag – og det er jo positivt – at det er meget åbent. Forslagsstillerne er selv klar over, at der er nogle vanskelige sondringer, der skal gøres, hvis man skal indføre denne afgift på reklametryksager og andet, der kommer uden adressat.

Man gennemgår også, hvordan man skal forholde sig, hvis man vil sende noget ud, og dér synes jeg også, de forretningsgange der skildres i forslaget, virker en lille smule udviklede og bureaukratiske. Hertil kommer, at nogle så skal afgøre – hvis nu man følger tankegangen i forslaget – hvilke tryksager der skal pålægges afgift, og hvilke der ikke skal pålægges afgift. Og dér kommer vi ind på det lidt formynderiske, for hvem vil påtage sig at afgøre, hvad folk har behov for, og hvad der er nyttigt for folk at få?

Nu tager man udgangspunkt i denne diskussion i, at mange mennesker er irriteret over at få